

волено тъй да се изразя, нечакана овация, нечаканъ триумфъ.

1/13 октомврия, петъкъ.

Тоя день приятелитъ дойдоха часа на 9 да ни зематъ, за да ни разведатъ низъ града и да ни запознаятъ съ по-забължжителнитъ нѣща въ него. Бирмингамъ е градъ промишленъ и търговски. Посѣтихме нѣколко фабрики, но като по-забължжителни ни показаха оржжейната, или фабрика за пушки, слѣдъ нея една фабрика за сребърни и златни прѣдмети, послѣ фабриката за произвеждане разни копчета, и отъ тамъ новосъграденото училище. Навсѣкждѣ ние бѣхме прѣдметъ на голѣма внимателность. Часа на 2¹/₂ дойде та ни посѣти въ хотела градскиятъ кметъ, посѣщение, за което ни бѣха прѣдизвѣстили.

Слѣдъ нѣколко други срѣщания и обиколки ние часа на 6 вечерята тръгнахме за Лондонъ, изпратени до станцията отъ множество нови приятели. Въ Лондонъ стигнахме съ г. г. Мериманъ и Janson часа на 10. Ето какъ и какво пише изъ Лондонъ и другарьтъ ми г. Д. Цанковъ въ едно писмо отъ 9/21 октомврия до г. Т. Бурмова въ Цариградъ за посѣщението ни въ Бирмингамъ, писмо, което намѣрихъ ненадѣйно, когато тази часть отъ тия ми бѣлѣжки бѣше вече готова за туряне подъ печатъ:

„Ние ходихме въ Бирмингамъ, отъ дѣто желаяха „да посѣтимъ тоя градъ. Истина, че тамъ ни направи „виех голѣма честь и причинихме голѣма полза на нашето дѣло, като дадохме причина на народа да „появява съсъ митингитъ и съ събиране на помощи „за България. Но това пътувание много ни коштува и то „ни убѣди, че не ще ни е възможно да идемъ на други „градъ, освѣнъ въ Манчестеръ за хатѣра на българската „тамшна колония.